

keafstemning med et års mellemrum, fandt, at det var forkert at spørge danskerne om Maastrichttraktaten en gang til. Derfor var det, at vi forhandlede og fik de danske undtagelser, som så reducerede Maastrichttraktatens rækkevidde.

Så til hr. Keld Albrechtsen: Jamen jeg er enig i det, hr. Keld Albrechtsen siger der er blevet sagt fra Venstres formands side om, at euroen forhindrer en uansvarlig socialdemokratisk politik. Jamen noget af det, der er forudsætningen for eurodeltagelse, er jo netop, at man har orden i økonomien. I øjeblikket har vi en dansk socialdemokratisk regering, som har orden i økonomien. Så kan vi altså godt søge om euromedlemskab. Men vi har jo i fortiden haft socialdemokratiske regeringer, der har skejdet mere ud, end den nuværende gør. Det er klart, at det forhindrer man, og det tror jeg er til gavn for os alle, for konsekvensen af de økonomiske udskjelser især i 1970'erne var det, man kaldte stagflation, hvor vi havde en galopperende inflation sideløbende med en galopperende arbejdsløshed.

Vi er i hvert fald i Venstre stærkt uenige i, at vi skal forsøge det en gang til, men jeg kan forstå, at det er hr. Keld Albrechtsens politik, ligesom det er SF's politik, at vi kan komme i en situation, hvor det er en god idé at devaluere. Det synes vi ikke. Vi synes, det er en dårlig idé at devaluere.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes, at den diskussion, der er nu, om, at vi ikke skulle have stemt om euroen tidligere, er fuldstændig absurd. Det er dog indgået ret kraftigt både i det skriftlige juridiske grundlag, i det formelle grundlag, vi har taget stilling til, og i de politiske diskussioner, der har været. I hele forløbet mellem 1992-afstemningen og 1993-afstemningen var det at skabe nogle undtagelser helt centralt for de aktører, der forhandlede om Edinburghafgørelsen, og det er derfor også helt mærkværdigt at opleve den diskussion, der er mellem to af deltagerne i det forløb, og høre den ene part sige, at vi ikke har haft det inde som et formelt grundlag.

Jeg synes også, det er væsentligt at påpege, at svenskerne har tiltrådt Traktaten, men at der ikke er nogen, der overhovedet anfægter, at svenskerne naturligvis tager en beslutning om, hvorvidt de ønsker at kvitte deres nationale va-

luta eller ej. Derfor synes jeg også, at eftersom det i Edinburghafgørelsen var en realitet, at man også havde forbeholdet om valutaspørgsmålet, og Venstre med det samme efterfølgende gjorde det klart, at det ville arbejde på at få ophævet det forbehold, er det interessant at vide, hvad der så sker efter et nej den 28. september, om Venstre også dér vil sige til befolkningen: Ja, nu har I godt nok stemt for et forbehold, for at vi fortsat skal have vores nationale valuta, men vi arbejder da fortsat på en ny afstemning, der kan fjerne den nationale valuta.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Mit indlæg for noget siden var udsprunget af, at hr. Kristian Thulesen Dahl sagde, at Danmark sagde nej til euroen tre gange. Det er forkert, hvad hr. Kristian Thulesen Dahl sagde, og det mener jeg også er dokumenteret.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til fru Charlotte Antonsen for svaret, fordi fru Charlotte Antonsen i modsætning til regeringspartierne jo erkender, at her er tale om et politisk projekt, der indeholder en klar politisk centralstyring fra EU's side. Hvis der føres en bestemt politik i et medlemsland som f.eks. den, daværende finansminister Oskar Lafontaine ønskede at føre i Tyskland, så bliver den stoppet, hvis man er medlem af euroen. Det er ganske vist ikke noget særlig demokratisk synspunkt, men jeg forstår da godt, at et borgerligt parti som Venstre går ind for den konstruktion, for det jo er en – hvad skal man sige? – traktatfæstet borgerlig politik, som man dermed får indført, og som Folketinget ikke kan sætte sig op imod. Så tak for svaret! Det er jo rene ord for pengene.

Jeg må sige til dem, som har diskuteret folkeafstemningerne om euroen, at vi har da stemt om den euro tre gange i træk. Tilhængerne har da gang på gang forsikret befolkningen om, at hvis den stemte ja til den ene traktat efter den anden, så var det et nej til euroen. Sådant grundlaget da været. Vi har bare været nogle, der, dengang man kom med det nationale kompromis, sagde: Det tror vi ikke en pind på, det holder ikke en millimeter, og derfor stemte vi imod det. Men det er da rigtigt, som flere ordførere har været inde på, at vi tre gange i træk har stemt om den fælles mønt.